

Det Universelle Rettferdighetens Hus

Riðván 2021

Til verdens bahá'íer

Inderlig elskede venner!

De siste ord i et høyst minneverdig kapittel i Sakens historie er nå blitt skrevet, og vi blar om til neste side. Denne riðván markerer slutten på et uvanlig år, på en Femårsplan og på en hel serie av planer som begynte i 1996. En ny serie av planer kaller, med det som tegner til å bli tolv betydningsfulle måneder som tjener som forspillet til en niårig innsats som vil begynne ved neste riðván. Foran oss ser vi et samfunn som raskt er blitt sterkere og er rede til å ta store skritt fremover. Men det må ikke råde noen illusjoner om hvor store bestrebelse som måtte til for å nå dette punktet, og hvor hardt tilkjempet de innsikter var som ble innvunnet underveis: De lekser som er lært, vil forme samfunnets fremtid, og beretningen om hvordan de ble gjort, kaster lys over det som vil komme.

Tiårene frem til 1996, som var rike på fremskritt og egne innsikter, hadde ikke etterlatt noen tvil om at store antall mennesker i mange samfunn ville være rede til å tre inn under troens banner. Selv så oppmuntrende som tilfeller av innmelding i stor skala var, utgjorde de likevel ikke en bærekraftig vekstprosess som kunne bli dyrket i ulike settinger. Samfunnet sto overfor dype spørsmål, som det på den tid ikke hadde tilstrekkelig erfaring til å kunne gi fyllestgjørende svar på. Hvordan kunne anstrengelser med sikte på utvidelse fortsette hånd i hånd med befestelsesprosessen og løse den langvarige og tilsynelatende uhandterlige utfordringen med vedvarende vekst? Hvordan kunne man oppreise individer, institusjoner og samfunn som ville være i stand til å omsette Bahá'u'lláhs læresetninger i handling? Og de som ble tiltrukket til læren, hvordan kunne de bli foregangsmenn i et globalt åndelig foretagende?

Slik hadde det seg at et bahá'í-samfunn som fortsatt kunne telle tre Sakens Hender i sine fremste rekker, for et kvart århundre siden ga seg i kast med en Fireårsplan som skilte seg ut fra de tidligere ved sitt fokus på ett eneste mål: en betydelig fremgang i prosessen med inntreden i skarer. Dette mål kom til å definere den serie av planer som fulgte. Samfunnet var allerede kommet til å forstå at denne prosessen ikke bare besto i at anselige grupper tilsluttet seg troen, og at den heller ikke ville dukke opp spontant. Den innebar formålsrettet, systematisk, akselerert utvidelse og befestelse. Dette arbeidet ville kreve informert deltagelse av svært mange sjeler, og i 1996 ble bahá'í-verdenen kalt til å ta imot den veldige pedagogiske utfordringen som dette innebar. Den ble kalt til å opprette et nettverk av opplæringsinstitutter fokusert på å skape en økende strøm av individer utstyrt med de nødvendige kapasiteter til å holde vekstprosessen ved like.

Vennene gikk i gang med denne oppgaven i bevissthet om at de, sine tidligere seire på undervisningsfeltet til tross, åpenbart hadde mye å lære om hvilke kapasiteter man skulle tilegne seg, og – særdeles viktig – hvordan man skulle tilegne seg dem. På mange måter ville samfunnet lære ved å handle, og de lekser det lærte, ville til sist – når de først var blitt rendyrket og foredlet ved å bli anvendt i ulike settinger over tid – bli innføydd i undervisningsmateriell. Det ble erkjent at visse aktiviteter var en naturlig respons på en befolknings åndelige behov. Studiesirkler, barneklasser, andaktsmøter og senere

juniorungsdomsgrupper utpekte seg som å være av sentral betydning i denne henseende, og sammenvevet med beslektede aktiviteter kunne de gi opphav til et samfunnsliv med et pulserende mønster. Og etter hvert som antall deltagere i disse kjerneaktivitetene økte, ble en ny dimensjon tilføyet deres opprinnelige hensikt. De kom til å tjene som portaler som ungdom, voksne og hele familier fra det bredere samfunn kunne møte Bahá'u'lláhs åpenbaring gjennom. Det ble også tydelig hvor praktisk det var å vurdere strategier for det samfunnsbyggende arbeid i sammenheng med «området»: en geografisk sektor av håndterlig størrelse med klare sosiale og økonomiske trekk. En kapasitet til å legge enkle planer på områdenivå ble dyrket, og ut fra slike planer fremkom det programmer for troens vekst, organisert i det som ville bli aktivitetssykluser av tre måneders varighet. Et viktig klarhetspunkt avtegnet seg tidlig: Individens bevegelse gjennom en sekvens av kurs gir støtet til, og videreføres av, at områder beveger seg langs et utviklingskontinuum. Dette komplementære forholdet hjalp vennene til å bedømme vekstdynamikken i egne omgivelser og trekke opp en sti mot økt styrke. Etter hvert som tiden gikk, viste det seg fruktbart å betrakte det som foregikk i et område, fra perspektivet for tre pedagogiske imperativer – betjening av barn, juniorungdom og ungdommer og voksne – så vel som fra perspektivet for de aktivitetssykluser som var nødvendige for vekstrytmen. Et stykke på veien til en bestrebelse av tjuefemårs varighet var mange av de mest gjenkjennelige trekk ved den vekstprosessen vi ser i dag, i ferd med å bli godt etablert.

Etter hvert som vennenes innsats økte i styrke, begynte ulike prinsipper, begreper og strategier av allmenn relevans for vekstprosessen å utkrystallisere seg til et rammeverk for handling som kunne utvikles til å gi rom for nye elementer. Dette rammeverket viste seg å være grunnleggende for å frigjøre svært stor vitalitet. Det hjalp vennene til å kanalisere sine krefter på måter som bidro til veksten av sunne samfunn, slik erfaringen hadde vist. Men et rammeverk er ikke en formel. Ved å ta i betraktning rammeverkets ulike elementer i bedømmelsen av virkeligheten i et område, en lokalitet eller helt enkelt et nabolag, kunne det utvikles et aktivitetsmønster som nyttiggjorde seg hva resten av bahá'í-verdenen var i ferd med å lære, samtidig som det fortsatt var en respons på vedkommende steds særegenheter. En dikotomi mellom strenge krav på den ene side og ubegrensede personlige preferanser på den annen ble avløst av en mer nyansert forståelse av mangfoldet av midler som individer kunne støtte en prosess med, en prosess som i sin kjerne var sammenhengende og stadig ble foredlet i takt med at man samlet mer erfaring. La det ikke råde noen tvil om den fremgang som fremveksten av dette rammeverket er et eksempel på: Konsekvensene for å harmonisere og forene hele bahá'í-verdens bestrebelse og for å drive dens videre fremmarsj var av stor betydning.

Etter hvert som én plan etterfulgte en annen og beskjeftigelsen med samfunnsbyggende arbeid fikk en bredere basis, ble fremskritt på kulturens nivå mer uttalte. For eksempel vant betydningen av å utdanne de yngre generasjoner bredere anerkjennelse, som også det usedvanlige potensial representert av juniorungdom i særdeleshet. At sjeler hjelper og ledsager hverandre langs en felles sti og hele tiden utvider kretsen for gjensidig støtte, ble det mønster som all innsats for å utvikle tjenestekapasitet etterstrebet. Til og med samhandlingene blant vennene selv og med dem rundt omkring dem gjennomgikk en forandring etter hvert som man ble mer klar over meningsfylte samtalers evne til å tenne og anspore åndelige følelser. Bahá'í-samfunn har, betydningsfullt nok, begynt å innta en stadig mer utadrettet holdning. Enhver sjel som reagerer positivt på troens visjon, kunne bli en aktiv deltager i – til og med en fremhjelper for og tilrettelegger av – pedagogiske aktiviteter, andaktsmøter og andre elementer i det samfunnsbyggende

arbeid. Blant slike sjeler ville mange også erklære sin tro på Bahá'u'lláh. Dermed fremkom det en forestilling om prosessen med inntreden i skarer som baserte seg mindre på teorier og antagelser og mer på faktisk erfaring med hvordan folk i store antall kunne finne troen, bli kjent med den, kjenne seg ett med dens siktemål, bli med på dens aktiviteter og drøftinger og i mange tilfeller slutte seg til den. Etter hvert som instituttprosessen ble styrket i region etter region, økte faktisk tallet i raskt tempo på individer som deltok i planens arbeid, og det strakte seg endog til dem som nylig var blitt kjent med troen. Men dette ble ikke drevet frem av en interesse bare for antall. En visjon om personlig og kollektiv forvandling som foregikk samtidig og var basert på studiet av Guds Ord og på en anerkjennelse av hver persons kapasitet til å bli en frontfigur i et dypt åndelig drama, hadde gitt opphav til en følelse av å delta i et felles foretagende.

Ett av de mest slående og inspirerende trekk ved denne tjuufemårige perioden har vært tjenesten som bahá'í-ungdom har gjort, som med tro og tapperhet har inntatt sin rettmessige plass i teten for samfunnets innsats. Ved å undervise i og om Saken, som lærere for de unge, som mobile veiledere og hjemmefrontpionerer, som områdekoordinatører og medlemmer av bahá'í-organer har ungdom i fem verdensdeler reist seg for å tjene sine samfunn med hengivenhet og offer. Den modenhet de har vist i ivaretagelsen av plikter som Den Guddommelige Plans fremgang avhenger av, er et uttrykk for deres åndelige vitalitet og deres faste forsett om å trygge menneskehetens fremtid. I vår anerkjennelse av denne stadig tydeligere modenheten har vi besluttet at umiddelbart etter denne ridván vil aldersgrensen for en troendes stemmerett ved bahá'í valg bli senket til atten år, mens aldersgrensen for at en troende kan velges til å tjene på et åndelig råd, skal forbli tjueen. Vi nærer ingen tvil om at overalt vil moden bahá'í-ungdom rettferdiggjøre vår tiltro til deres evne til «samvittighetsfullt og omhyggelig» å skjøtte den «hellige plikt» som enhver bahá'í-velger blir kalt til.

*

Vi er oss bevisst at det naturligvis vil være store variasjoner i samfunns virkelighet. Forskjellige nasjonalsamfunn og forskjellige steder i dem begynte på denne serien av planer på ulike utviklingspunkter. Etter den tid har de også utviklet seg i ulikt tempo og nådd ulike nivåer av fremgang. I seg selv er dette ikke noe nytt. Det har alltid vært tilfelle at stedsforhold varierer, som også stedets grad av mottagelighet gjør. Men vi legger også merke til en voksende tidevannsbølge som får de fleste samfunns kapasitet, selvtillit og samlede erfaring til å øke, oppmuntret av at deres nære og fjerne søstersamfunn lykkes. Eksempelvis: Mens sjeler som i 1996 reiste seg for å åpne et nytt sted, ikke manglet noe som helst med hensyn til mot, tro og hengivenhet, er det i dag slik at deres motstykker overalt kombinerer disse samme egenskaper med kunnskap, innsikter og ferdigheter som er summen av hele bahá'í-verdenens tjuufemårige bestrebelse på å systematisere og foredle arbeidet med utvidelse og befestelse.

Uten hensyn til et samfunns utgangspunkt så har det fremmet vekstprosessen når det har kombinert egenskapene tro, utholdenhet og engasjement med villighet til å lære. Faktisk er en verdsatt arv fra denne serien av planer den utbredte erkjennelsen av at enhver bestrebelse på å bevege seg fremover begynner med å innstille seg på å lære. At denne rettesnoren er så enkel, står i motsetning til betydningen av de konsekvenser som følger av den. Vi betviler ikke at ethvert område med tiden vil gå fremover langs utviklingskontinuumet. De samfunn som har gått hurtigst fremover, sett i forhold til dem

som hadde like omstendigheter og muligheter, har vist en evne til å fostre enhet i tenkning og til å lære om virksom handling. Og de gjorde det uten å nøle med å handle.

Et forsett om å lære betydde også å være rede til å gjøre feil – og selvfølgelig medførte feiltagelser noen gang ubehag. Ikke overraskende ble nye metoder og tilnæringsmåter til å begynne med anvendt ukyndig på grunn av manglende erfaring. Av og til gikk en nylig ervervet kapasitet av en art tapt mens samfunnet ble opptatt av å utvikle en annen. Å ha de beste hensikter er ingen garanti mot feiltrinn, og å bevege seg forbi dem krever en holdning som er både ydmyk og løstrevet. Når et samfunn er forblitt innstilt på å vise overbærenhet og lære av feilgrep som naturligvis forekommer, har fremgangen aldri vært utenfor rekkevidde. Halvveis gjennom serien av planer begynte samfunnets deltagelse i samfunnslivet å komme i fokus for mer direkte oppmerksomhet. De troende ble oppmuntret til å tenke på dette som to innbyrdes forbundne innsatsområder – sosial handling og deltagelse i samfunnets diskurser. Disse var selvsagt ikke alternativer til arbeidet med utvidelse og befestelse, langt mindre forstyrrelser av det: De var en naturlig del av det. Jo større menneskelige ressurser et samfunn kunne benytte seg av, desto større ble dets kapasitet til å anvende visdommen forvart i Bahá'u'lláhs åpenbaring på dagens utfordringer – til å omsette hans lære i virkelig praksis. Og menneskehetens problemfylte anliggender gjennom denne perioden syntes å understreke hvor desperate dens behov var for det botemiddel som er foreskrevet av den guddommelige lege. Underforstått i alt dette var et religionsbegrep som er svært forskjellig fra det som er rådende i verden som helhet – et begrep som anerkjente religion som den sterke kraften som driver en stadig fremadskridende sivilisasjon. Det var forstått at en slik sivilisasjon ikke ville fremstå spontant, av seg selv – det var oppgaven for Bahá'u'lláhs tilhengere å arbeide for dens fremkomst. En slik oppgave krevde at man anvendte samme systematiske læringsprosess på arbeidet med sosial handling og på engasjementet i offentlig diskurs.

Betraktet fra perspektivet for de to siste og et halvt tiår har det skjedd en markert stigning i kapasiteten til å utføre sosial handling, noe som har ført til en uvanlig oppblomstring av aktiviteter. Sammenlignet med 1996, da rundt 250 sosiale og økonomiske utviklingsprosjekter ble videreført fra år til år, er antallet nå 1500, og tallet på bahá'í-inspirerte organisasjoner er firedoblet til å overstige 160. Mer enn 70 000 sosiale grasrot-initiativer av kort varighet blir gjennomført hvert år og utgjør en femtifoldig økning. Vi ser frem til en fortsatt økning i alle disse bestrebelsene som et resultat av den hengivne støtte og stimulans som nå ytes av bahá'í-samfunnets internasjonale utviklingsorganisasjon. Bahá'í-deltagelsen i samfunnets fremherskende diskurser har imidlertid vokst voldsomt. Ved siden av de mange anledninger da vennene kan tilby et bahá'í-perspektiv i samtaler som foregår i en arbeidsbasert eller personlig sammenheng, har en mer formell deltagelse i diskurser gjort betydelige fremskritt. Vi tenker ikke bare på den sterkt utvidede innsatsen og de stadig mer avanserte bidrag fra Det Internasjonale Bahá'í-samfunns side – som i denne perioden etablerte nye kontorer i Afrika, Asia og Europa – men også på arbeidet ved et svært forøket og kraftig forsterket nettverk av nasjonale kontorer for eksterne saker, som fikk dette innsatsområdet som sitt hovedfokus. I tillegg ble det gitt innsiktsfulle og bemerkelsesverdige bidrag av individuelle troende på spesielle områder. Alt dette forklarer i en viss grad den aktelse, anerkjennelse og beundring som toneangivende tenkere og andre prominente skikkelser på alle samfunnsnivåer gjentatte ganger har gitt uttrykk for angående troen, dens tilhengere og deres aktiviteter.

I gjennomgangen av hele tjuetvånersperioden forbløffes vi av de mange typer fremgang som bahá'í-samfunnet samtidig har gjort. Dets intellektuelle liv har blomstret, slik dette fremgår ikke bare av dets fremskritt innen alle de innsatsområder som allerede er diskutert, men også av omfanget av høykvalitets-litteratur utgitt av bahá'í-forfattere, av utviklingen av rom for å utforske visse disipliner i lys av læresetningene, og av påvirkningen fra seminarer for universitetsstudenter og akademikere som systematisk tilbys av instituttet for studier i global velstand, som i samarbeid med Sakens institusjoner nå tjener bahá'í-ungdom fra godt over 100 land. Anstrengelser for å oppføre gudshus har skutt fart i synlig omfang. Det siste modertempel ble reist i Santiago, Chile, og det ble igangsatt prosjekter for å bygge to nasjonale og fem lokale mashriqu'l-adhkárer. Gudshusene i Battambang, Kambodsja, og Norte del Cauca, Colombia, har allerede åpnet dørene. Bahá'í-templer inntar i økende grad en posisjon i hjertet av samfunnets liv, om de nå nylig er innviet eller har eksistert i lang tid. Den materielle støtte gitt av de vanlige troende til de utallige foretagender som er gjennomført av Guds venner, har vært rundhåndet. Hvis disse bare betraktes som et mål på kollektiv åndelig livskraft, er gavmildheten og oppofrelsen som har holdt den kritiske strømmen av midler ved like – ja, styrket den – i en tid med betraktelig økonomisk kaos, i høy grad opplysende. På bahá'í-administrasjonens område har det skjedd en betraktelig økning i nasjonale åndelige råds kapasitet til å forvalte sine samfunns anliggender, i all deres voksende kompleksitet. De har særlig nytt godt av nye høyder av samarbeid med rådgiverne, som har medvirket til å systematisere innsamlingen av innsikter fra grasrota i verden og til å sikre at de blir spredt vidt og bredt. Dette var også perioden da de regionale bahá'í-råd fremsto som en fullt utviklet institusjon i Saken, og i 230 regioner har råd og opplæringsinstituttene under deres tilsyn vist seg å være uunnværlige for å fremme vekstprosessen. For å videreføre funksjonene for hovedtillitsmannen for huqúqu'lláh, Sakens Hånd 'Alí-Muhammad Varqá, ble det internasjonale styre for huqúqu'lláh-tillitsmenn opprettet i 2005. I dag samordner det innsatsen for ikke mindre enn 33 nasjonale og regionale tillitsmann-styrer som nå omslutter kloden, som i sin tur leder arbeidet for over 1 000 representanter. Ved bahá'í verdenssenter foregikk det mange utviklinger i samme periode: fullførelsen av terrassene ved Bábs gravmæle og to bygninger på Buen og begynnelsen på oppføringen av 'Abdu'l-Bahás gravmæle, for ikke å tale om en mengde prosjekter for å styrke og bevare troens dyrebare hellige steder. Bahá'u'lláhs gravmæle og Bábs gravmæle ble anerkjent som verdensarvsteder, steder som er av uvurderlig betydning for menneskeheten. Publikum flokket seg til disse hellige stedene i hundretusener, nesten en og en halv million i noen år, og Verdenssenteret ønsker regelmessig hundrevis av pilegrimer velkommen på én gang, av og til mer enn 5 000 på ett år, sammen med et lignende antall bahá'í-gjester. Vi gleder oss like meget over de økede antall som over de snesevis av ulike folkeslag og nasjoner som er representert blant dem som får del i nåden ved en pilegrimsferd. Oversettelsen, publiseringen og spredningen av de hellige tekster har også i høy grad skutt fart, parallelt med utviklingen av Bahá'í Reference Library, et av de mest bemerkelsesverdige medlemmer av en voksende familie av nettsted forbundet med Bahai.org, som nå selv er tilgjengelig på ti språk. Det er opprettet et mangfold av kontorer og organer, beliggende ved Verdenssenteret og andre steder, gitt oppgaven med å støtte læringsprosessen som utfolder seg på tvers av mange innsatsområder i hele bahá'í-verdenen. Alt dette, våre trossøstre og -brødre, er bare en brøkdel av den historien vi kunne fortelle om det som er frembrakt ved deres hengivenhet overfor verdens forurettede. Vi kan bare gjenta de gripende ord som en gang ble uttalt av den elskede Mester da han, overveldet av følelser, utbrøt: «O Bahá'u'lláh! Hva har du gjort?»

*

Fra panoramautsikten over et **nøkkelposisjonert** kvart århundre retter vi nå vårt fokus mot den siste Femårsplan, en plan som på et mangfold av måter var ganske annerledes enn noen som har gått forut for den. I denne planen tilskyndet vi verdens bahá'íer til å støtte seg til alt de hadde lært i de foregående tjue år, og å gjøre full bruk av det. Det gleder oss at våre håp i denne henseende ble mer enn oppfylt, men selv om vi naturligvis ville forvente store ting fra Den Velsignede Skjønnhets tilhengere, var karakteren av det som ble oppnådd ved deres herkuliske anstrengelser, virkelig fantastisk. Det var sluttsteinen på en bragd som det tok tjuefem år å gjennomføre.

Planen var særlig minneverdig ved at den ble delt i tre av to hellige tohundreårsmarkeringer, som hver for seg oppildnet lokale samfunn verden over. I en skala som aldri tidligere var sett, og forholdsvis lett, utviste de trofastes forsamling en kapasitet til å engasjere mennesker fra alle deler av samfunnet i å hedre en gudsmanifestasjons liv. Det var en sterk indikasjon på noe bredere: evnen til å kanalisere frigjøringen av veldige åndelige energier for å fremme Saken. Så storslagen var responsen at på mange steder ble troen drevet ut av ukjenthetens mørke på det nasjonale plan. I settinger der det var uventet, kanskje ikke sett etter, ble en markert mottagelighet overfor troen tydelig. Tusener på tusener på tusener ble henrykt av sitt møte med en andektig holdning som i dag er karakteristisk for bahá'í-samfunn overalt. Visjonen om hva som gjøres mulig ved å markere en bahá'í helligdag, ble umåtelig utvidet.

Planens prestasjoner, bare uttrykt i tall, overstrålte raskt det som var oppnådd i alle planer som hadde gått forut for den siden 1996. Ved begynnelsen av denne planen forelå det kapasitet til å gjennomføre like over 100 000 kjerneaktiviteter på en gitt tid, en kapasitet som var frukten av tjue års felles innsats. Nå holdes 300 000 kjerneaktiviteter i gang samtidig. Deltagelsen i disse aktivitetene har steget til over to millioner, som også er nær en trefoldig økning. Det er 329 nasjonale og regionale opplæringsinstitutter i drift, og deres kapasiteter fremgår av det faktum at tre kvart million mennesker er blitt satt i stand til å fullføre minst én bok av sekvensen. Alt i alt er antall kurs fullført av individer nå også to millioner – en stigning på godt over en tredjedel i løpet av fem år.

Det økte tempoet ved gjennomføringen av vekstprogrammer rundt om i verden forteller sin egen imponerende historie. I denne femårsperioden hadde vi bedt om at veksten skulle forseres i hvert av de 5 000 områdene der den hadde begynt. Dette kravet ble kraftstøttet for målbevisst innsats over hele verden. Som et resultat ble antall intensive vekstprogrammer mer enn fordoblet og teller nå omtrent 4 000. Vanskeligheter ved å åpne nye landsbyer og nabolag for troen midt i en global helsekrise, eller ved å utvide aktiviteter som befant seg på et tidlig stadium da pandemien begynte, forhindret at et enda høyere samlet antall ble nådd løpet av planens siste år. Men det er mer å fortelle enn dette. Ved planens begynnelse hadde vi uttrykt håp om at antall områder der vennene hadde passert den tredje milepælen langs et vekstkontinuum, ville øke i hundrevis som en konsekvens av at man lærer hvordan man ønsker større antall velkommen inn i sine aktiviteters favn. Totalsummen var da rundt 200, fordelt på ca. 40 land. Fem år senere har dette tallet steget til forbløffende 1 000 i nesten 10 land – en fjerdedel av alle de intensive vekstprogrammer i verden, og en prestasjon som langt overstiger våre forventninger. Og selv disse tallene avslører ikke de største høyder som samfunnet har svevet til. Det er over 30 områder der antall løpende kjerneaktiviteter overstiger 1 000. Stedvis er totalsummen flere tusen,

iberegnet deltagelsen av mer enn 20 000 i ett eneste område. Et økende antall lokale åndelige råd har nå tilsyn med utviklingen av undervisningsprogrammer som ivaretar praktisk talt alle barn og juniorungdommer i en landsby. Den samme virkeligheten begynner å avtegne seg i noen få urbane nabolag. Møtet med Bahá'u'lláhs åpenbaring har i bemerkelsesverdige tilfeller favnet videre enn individer, familier og utvidede slektsforhold – det man er vitne til, er bevegelsen av befolkninger mot et felles midtpunkt. Til tider legger man bak seg eldgamle fiendtligheter mellom motsatte grupper, og visse sosiale strukturer og dynamiske krefter blir forvandlet i lys av de guddommelige læresetninger.

Vi kan ikke annet enn å bli overmåte glade over så imponerende fremskritt. Den samfunnsbyggende kraft i Bahá'u'lláhs tro kommer stadig klarere til syne, og dette er et solid grunnlag som den kommende Niårsplan vil bygge på. Områder med markert styrke har som håpet vist seg å være et forråd av kunnskap og ressurser for sine naboer. Og regioner med mer enn ett slikt område har lettere utviklet midler til å fremskynde veksten i område etter område. Vi kjenner oss imidlertid drevet til nok en gang å understreke at det har vært fremgang nesten overalt. Ulik fremgang mellom ett sted og et annet gjelder gradforskjeller. Samfunnets kollektive forståelse av prosessen med inntreden i skarer, og dets tillit til sin evne til å stimulere denne prosessen under alle omstendigheter, har steget til høyder som i tidligere tiår var utenkelige. De dype spørsmål som så lenge har truet, og som ble skarpt fokusert i 1996, er blitt overbevisende besvart av bahá'í-samfunnet. Det eksisterer en generasjon av troende der hele livet er preget av samfunnets fremgang. Men det veldige omfanget av det som har skjedd i disse mange områder der læringsgrensene er under utvidelse, har forvandlet et betydningsfullt fremskritt i prosessen med inntreden i skarer til et som er av historiske proporsjoner.

Mange vil være kjent med hvordan Beskytteren delte troens tidsaldre inn i konsekutive epoker. Formingstidens femte epoke begynte i 2001. Mindre kjent er at Beskytteren også spesifikt henviste til at det var epoker i den guddommelige plan, og stadier innenfor disse epokene. Den guddommelige plan uttenkt av 'Abdu'l-Bahá ble holdt i bero i to tiår mens administrasjonsordningens lokale og nasjonale organer ble oppreist og styrket, men i 1937 ble den formelt innledet ved at den første epokes første stadium begynte: Sjuårsplanen tildelt det nordamerikanske bahá'í-samfunn av Beskytteren. Denne første epoken var omme etter avslutningen av Tiårskorstoget i 1963, som hadde resultert i at troens banner var blitt plantet over hele verden. Det innledende stadium i den annen epoke var den første Niårsplanen, og ikke mindre enn ti planer har fulgt i kjølvannet etter den, med en varighet fra tolv måneder til sju år. Ved demringen av denne annen epoke var bahá'í-verdenen allerede vitne til de tidligste ansatser til denne inntreden i troen av skarer, som var blitt forutsett av den guddommelige plans opphavsmann. I de påfølgende tiår har generasjoner av hengivne troende i Det Største Navns samfunn arbeidet i den guddommelige vingård for å fremdyrke de forhold som kreves for bærekraftig vekst i stor skala. Og hvor rikelige er vel ikke fruktene av denne arbeidsinnsatsen ved denne herlige ridván-tid! Det forhold at anselige medlemsmengder øker samfunnets aktiviteter, fenges av troens gnist og reiser seg for å tjene i planens fremste rekke, har beveget seg fra å være en forutsigelse båret av tro til å være en virkelighet som stadig gjentar seg. Et slikt uttalt og påviselig fremskritt har krav på å bli anmerket i Sakens annaler. Med oppstemte hjerter kunngjør vi at den tredje epoke i Mesterens guddommelige plan har begynt. Stadium etter stadium, epoke etter epoke vil denne planen bli utfoldet, inntil Rikets lys opplyser ethvert hjerte.

Elskede venner! Ingen gjennomgang av det femårige foretagende som avsluttet den guddommelige plans annen epoke, ville være fullstendig uten en særlig henvisning til det kaos som ledsaget dets siste år og fortsatt vedvarer. Begrensingene for personlig samhandling som tiltok og avtok i de fleste land i løpet av denne perioden, kunne ha tilføyet samfunnets fellesinnsats et alvorlig slag, som det ville ha tatt år å komme seg etter, men det er to grunner til at dette ikke var tilfelle. Den ene var den utbredte bevissthet om bahá'íers plikt til å tjene menneskeheten, og da særlig i tider med farer og motgang. Den andre var den usedvanlige stigningen i bahá'í-verdenens kapasitet til å gi uttrykk for denne bevisstheten. Siden vennene gjennom mange år hadde vennet seg til å ta i bruk systematiske handlingsmønstre, anvendte de sin kreativitet og målbevissthet på en uforutsett krise samtidig som de forvisset seg om at deres nyutviklede fremgangsmåter samsvarte med det rammeverk de gjennom suksessive planer hadde bestrebet seg på å perfektionere. Dette vil ikke si å overse de alvorlige vanskeligheter som bahá'íer har gjennomlevd, som sine medborgere i hvert land. Men gjennom alvorlige vanskeligheter har de troende forblitt fokusert. Ressurser er blitt kanalisert til samfunn i nød, valg ble gjennomført overalt der det lot seg gjøre, og under alle forhold har Sakens institusjoner fortsatt å skjøtte sine plikter. Det har til og med vært tatt modige skritt fremover. Det Nasjonale Åndelige Råd for São Tomé og Príncipe vil bli gjendannet ved denne ridván, og to nye søyler for Det Universelle Rettferdighetens Hus vil bli reist: Det Nasjonale Åndelige Råd for Kroatia, med sete i Zagreb, og Det Nasjonale Åndelige Råd for Timor-Leste, med sete i Dili.

Og så begynner Ettårsplanen. Dens formål og krav er allerede blitt fremlagt i det budskap vi sendte på Paktens dag. Selv om denne planen er kort, vil den strekke til for å forberede bahá'í-verdenen på den Niårsplan som vil følge. En spesielt kraftfylt periode, som begynte ett hundre år etter at den guddommelige plans tavler ble åpenbart, vil snart være over ved hundreårsminnet for 'Abdu'l-Bahás bortgang, som markerer avslutningen av formingstidens første århundre og begynnelsen på det annet. De trofastes forsamling går inn i denne planen på en tid da menneskeheten, etter å ha blitt tuktet ved å få sin sårbarhet avslørt, synes å være seg mer bevisst behovet for samarbeid for å håndtere globale utfordringer. Men bevegelsen mot enhet hindres fortsatt av gjenblivende vaner forbundet med strid, egeninteresse, fordommer og sneversyn, til tross for at det i samfunnet er økende antall som i ord og handling viser hvordan også de lengter etter større aksept av menneskehetens iboende enhet. Vi ber for at det må lykkes nasjonenes familie å legge sine meningsforskjeller til side til fordel for det felles beste. Til tross for den uvisshet som legger sitt slør over de kommende måneder, bønnfaller vi Bahá'u'lláh om ytterligere å forøke de bekreftelser som så lenge har støttet hans tilhengere, så dere kan bli ført videre i deres oppdrag, med en sinnsro som ikke forstyrres av uroen i en verden som har et stadig mer akutt behov for hans helbredende budskap.

Den guddommelige plan går inn i en ny epoke og over i et nytt stadium. Vi blar om til neste side

The Universal House of Justice